

Arrest

nr. 155 822 van 29 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 22 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LIEKENDAEL, die loco advocaat Adil EL MALKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 februari 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, in hoedanigheid van echtgenoot. De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 19 juli 2015.

Op 15 maart 2013 wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister.

De verzoekende partij legt een attest voor dat zij van 16 mei 2013 tot 10 juli 2015 opgesloten was in een Spaanse gevangenis.

Op 23 juli 2015 dient de verzoekende partij een verzoek in om opnieuw ingeschreven te worden in het vreemdelingenregister.

Op 4 augustus 2015 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij opnieuw in te schrijven, daar zij niet in aanmerking komt voor het in artikel 19,§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) recht op terugkeer. Op 4 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 7 augustus 2015 worden beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 22 oktober 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt op 22 oktober 2015 aan de verzoekende partij betekend. Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer: naam: B. [...] voornaam: A. [...] geboortedatum: 26.01.1988 geboorteplaats: Meknès nationaliteit: Marokko

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende. feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten,

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, §1, tweede lid van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land, indien hij beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een verdragsluitende Staat, teruggedleid worden naar de grens van deze Staat of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.

□ Krachtens artikel 27, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980 worden de bepalingen van artikel 27, § 1, van de wet van 15 december 1980 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen dat overeenkomstig artikel 8bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 genomen is.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing to verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal.

PV nr BR.18.L3.55213/2015 van de politiezone 5341 van Brussel.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel die hem betekend is op 07/08/2015.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 07/08/2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, om de volgende reden.

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal.

PV nr BR.18.L3.55213/2015 van de politiezone 5341 van Brussel.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 07/08/2015.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werd/en. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel die hem betekend is op 07/08/2015.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal.

PV nr BR.18.L3.55213/2015 van de politiezone 5341 van Brussel.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft een Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 07/08/2015.

Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd/en. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe

beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel die hem betekend is op 07/08/2015.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

Op 22 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partij vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v^o Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in de Nederlandse taal, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

2.2. Ondanks het feit dat van de raadsman die de verzoekende partij bijstaat of vertegenwoordigt in beginsel mag verwacht worden dat hij ter terechtzitting de proceduretaal hanteert in zijn mondelinge toelichtingen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123), staat het hem, overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet, vrij om voor zijn akten en verklaringen de taal te gebruiken welke hij verkiest (RvS 14 juli 2009, nr. 195.240).

3. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering moet door de Raad ambtshalve worden geduïd dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. Inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij betoogt dat zij momenteel in het centrum 127bis te Steenokkerzeel verblijft met het oog op een gedwongen verwijdering naar Marokko.

Aangezien derhalve vaststaat dat de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel worden aangenomen en is het hoogdringend karakter van de vordering in zoverre deze betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, conform 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voldoende aangetoond. Voormeld gegeven wordt niet betwist door de verzoekende partij.

4.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 13, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 22 en 91 van de Grondwet, van de artikelen 7, 40, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij meent dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

4.3.1.1. De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uitleg omtrent artikel 8 van het EVRM. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de gevolgen van de bestreden beslissing op haar privé- en gezinsleven. In dit verband verwijst de verzoekende partij eveneens naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ze wijst erop dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing kennis had van het gegeven dat de verzoekende partij de vader is van een minderjarig kind met de Belgische nationaliteit. Alhoewel de verwerende partij op de hoogte was van dit gegeven blijkt niet dat hiermee rekening heeft gehouden. Evenmin werd rekening gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij tot juli 2015 een verblijfskaart voor België had.

4.3.1.2.1. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 Vreemdelingenwet.

In casu is het bestreden bevel gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de feitelijke grondslag voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden daar betrokkene op heterdaad betrapt werd op diefstal. Hiervoor wordt verwezen naar het proces-verbaal opgesteld door de politiezone 6341 Brussel. Verder moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tevens steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name is de verzoekende partij is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum.

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 27, §§ 1 en 3 en artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, en motiveert de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, als volgt: *"Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal. PV nr. [...] van de politiezone 6341 van Brussel. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel die hem betekend is op 07/08/2015. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn verblijfsadres door te geven aan de autoriteiten."*

Met betrekking tot de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en naar het gegeven dat *“Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.*

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal.

PV nr BR.18.L3.55213/2015 van de politiezone 5341 van Brussel.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 07/08/2015.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Voormelde motieven worden noch weerlegd noch betwist door de verzoekende partij. De verzoekende partij wijst er wel op dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing kennis had van het gegeven dat zij de vader was van een minderjarig kind met Belgische nationaliteit. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij hiermee rekening diende te houden in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Evenals met het gegeven dat zij een verblijfskaart voor België had, die tot juli 2015 geldig was.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17.). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Bijgevolg is de kern van onderhavige vordering de vraag of er sprake is van een gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen. *In casu* stelt de verzoekende partij dat ze een gezin vormt met haar minderjarige zoon. Om de gezinsband te staven legt de verzoekende partij de geboorteakte van haar zoon neer. Eveneens wijst ze erop dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het gegeven dat ze een zoon heeft.

Voor wat betreft de vraag of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, wijst er Raad erop dat er in beginsel vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30), zoals de erkenning van een kind, de bijdragen voor de zorg en opvoeding van het kind, en de kwaliteit en regelmatigheid van het contact. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd.

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij met haar kind samenwoont. Uit het administratief dossier blijkt dat de zoon van de verzoekende partij bij zijn moeder in Doornik woont. Bij vonnis van 24 juni 2013 heeft de rechtbank van eerste aanleg te Doornik immers de echtscheiding tussen de verzoekende partij en de moeder van haar kind uitgesproken. Daarenboven blijkt uit de stukken van het dossier dat de verzoekende partij op 15 maart 2013 ambtshalve uit het vreemdelingenregister werd

geschrapt. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij van 16 mei 2013 tot 10 juli 2015 in een Spaanse gevangenis opgesloten was. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat is de samenwoning tussen ouder en het kind niet vereist, maar moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren. Dergelijke elementen worden door de verzoekende partij niet bijgebracht. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij enkel op het gegeven dat zij de biologische vader is van een Belgisch kind, maar legt zij geen bewijsstukken voor die aantonen dat de relatie tussen de verzoekende partij en haar zoon een voldoende standvastigheid vertoont dat er sprake is van een *de facto* gezinsband. Ook blijken dergelijke elementen niet uit het administratief dossier. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een gezin vormt met haar Belgisch minderjarig kind en diende de verwerende partij geen rekening te houden met het gezinsleven van de verzoekende partij.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie. Het privéleven behelst evenwel, volgens het Hof, het netwerk van persoonlijke en sociale belangen van een individu. In die zin omvat het privéleven meer dan het intieme persoonlijke leven van een individu maar betreft het eveneens het ontwikkelen en onderhouden van relaties met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29.)

In het kader van haar privéleven wijst de verzoekende partij op het gegeven dat zij tot juli 2015 in het bezit was van een verblijfskaart voor België. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere elementen aan. In dit verband wijst de Raad ervoor eerst op dat de verzoekende partij sinds 15 maart 2013 ambtshalve geschrapt was en dat haar aanvraag tot herinschrijving in het Vreemdelingenregister bij beslissing van 4 augustus 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris geweigerd werd. Daarenboven verbleef de verzoekende partij minstens van 16 mei 2013 tot 10 juli 2015 niet in België. In het licht van voormelde elementen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in België een privéleven heeft die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Het feit dat aan de verzoekende partij een aantal jaren geleden een verblijfskaart werd uitgereikt, is op zich onvoldoende om het bestaan van een privéleven in België aan te nemen, nu vaststaat dat de verzoekende partij een aantal jaren niet meer in België verbleven heeft en ze zelf geen andere elementen aanreikt om het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België aan te tonen.

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een gezin vormt met haar minderjarig kind en niet het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoon, maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de verwerende partij omtrent voormelde elementen had dienen te motiveren in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een louter theoretische uiteenzetting en niet aantoon welk belang heeft bij haar kritiek. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt zij het bestaan van een gezins- en familieleven niet. Evenmin verschaft zij enig uitleg waaruit het hoger belang van het kind zou kunnen bestaan, nu zij geen gezinsleven met haar minderjarig kind aannemelijk maakt. Voorts brengt hij geen enkele indicatie omtrent haar gezondheidstoestand die ten onrechte niet zouden zijn betrokken bij de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en die, als dat wel het geval zou zijn geweest, desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden in die zin dat geen verwijderingsmaatregel zou zijn afgeleverd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de

Vreemdelingenwet, blijkt op eerste gezicht niet. Evenmin blijkt *prima facie* dat er een manifeste beoordelingsfout gemaakt werd.

4.3.1.2.2. Artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever “een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Het kan wat betreft de aangevoerde schending van artikel 22 van de Grondwet dan ook volstaan om te verwijzen naar de bovenstaande bespreking.

4.3.1.2.3. De Raad bemerkt dat in de rechtspraak geen toepassing wordt gemaakt van “het” beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* derhalve onontvankelijk.

4.3.1.2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13 van de terugkeerrichtlijn dient erop gewezen te worden dat artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). *In casu* werd de betrokken richtlijn omgezet in Belgisch recht via de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 17 februari 2012). De verzoekende partij toont niet aan dat de aangehaalde bepalingen niet of niet correct werden omgezet in Belgisch recht, derwijze dat zij niet dienstig kan steunen op de schending van artikel 13 van de betrokken richtlijn. Dit onderdeel van het middel lijkt *prima facie* onontvankelijk.

4.3.1.2.5. De verzoekende partij kan niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, daar voormeld artikel geen betrekking heeft op de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is *prima facie* onontvankelijk.

4.3.1.2.6. In het hoofding van haar middel voert de verzoekende partij ook de schending aan van artikel 13 van het EVRM, van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 91 van de Grondwet en van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen onvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van voormelde artikelen in het hoofding van haar middel, deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel lijken *prima facie* onontvankelijk.

4.4. Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

4.5. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. G. OOGHE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE

M. RYCKASEYS